

KOMISSION PÄÄTÖS,

tehty 1 päivänä heinäkuuta 1998,

**Friuli-Venezia Giulian alueen suunnittelemasta tuesta terästeollisuusyritykselle
Servola SpA:lle***(tiedoksiannettu numerolla K(1998) 1941)*

(Ainoastaan italiankielinen teksti on todistusvoimainen)

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

(1999/226/EHTY)

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO, joka

ottaa huomioon Euroopan hiili- ja teräsyhteisön perustamis-

missopimuksen,
ottaa huomioon terästeollisuudelle myönnettävää tukea koskevista yhteisön säännöistä 18 päivänä joulukuuta 1996 tehdyn komission päätöksen N:o 2496/96/EHTY ⁽¹⁾ ja erityisesti sen 6 artiklan 5 kohdan,on kehottanut asianomaisia esittämään huomautuksensa ja on ottanut huomioon kyseiset huomautukset ⁽²⁾,

sekä katsoo seuraavaa:

I

Komissio ilmoitti Italian viranomaisille kirjeellä 28 päivältä kesäkuuta 1996 päätöksestään aloittaa komission päätöksen N:o 3855/91/EHTY (korvattu 1 päivänä tammikuuta 1997 päätöksellä N:o 2496/96/EHTY, jäljempänä "terästukisäännöt") 6 artiklan 4 kohdassa tarkoitettu menettely osasta niitä tukia, jotka Friuli-Venezia Giulian autonominen alue alkoi myöntää terästeollisuusyritykselle Servola SpA:lle, jäljempänä "Servola".

Komission käytettävissä olevat tiedot perustuvat lähinnä Italian viranomaisten toimittamiin asiakirjoihin, joista on käynyt ilmi seuraavaa:

Friuli-Venezia Giulian autonominen alue aikoi auttaa Servolaa saattamaan Triesten tuotantolaitoksensa voimassaolevan ympäristölainsäädännön mukaisiksi ja perusteena käytettiin aluehallinnon 22 päivänä toukokuuta 1995 hyväksymää ehdotusta aluelajiksi N:o 166. Tukena myönnettiin 8,5 miljardin Italian liiran suuruinen pääomanlisäys ympäristösuojelun hyväksi tehtäviin investointeihin, joiden kokonaisarvoksi arvioitiin vähintään 37,9 miljardia Italian liiraa. Investointien tarkoituksena oli pääasiassa savu-, pöly- ja melupäästöjen vähentäminen sekä tuotantolaitoksen vedenpuhdistusjärjestelmän parantaminen.

Tutkittuaan ilmoitetut tuet ja investoinnit komissio päätti aloittaa päätöksen N:o 3855/91/EHTY 6 artiklan 4 kohdassa tarkoitettua menettelyä, koska noin 10 miljardin

Italian liiran suuruinen osa investoinneista, joiden tarkoituksena oli saatujen tietojen perusteella terästehtaan eri pöly- ja hiukkaspäästöjen vähentäminen ympäristönsuojeluyksistä, liittyi pääosin laitoksiin, jotka oli otettu käyttöön vuosina 1991–1992.

Kyseiset 10 miljardin Italian liiran suuruiset investoinnit perustuivat heinäkuussa 1990 annettuihin ympäristönsuojelustandardeihin eikä niiden osalta siten täyttynyt mainitun päätöksen 3 artiklassa säädetty edellytys, että tuki voidaan hyväksyä vain silloin kun asianomaiset laitokset on otettu käyttöön vähintään kaksi vuotta ennen uusien ympäristönsuojelustandardien voimaantuloa.

Toisaalta komissio epäili vahvasti edelleen ilmoitetun investoinnin toisen osan, noin 4 miljardin Italian liiran suuruisen investoinnin soveltuvuutta yhteismarkkinoille, jolla oli tarkoitus vähentää pöly- ja meluhaittoja päällystämällä uudelleen teollisuusalueella sijaitsevia teitä ja aukioita. Komissio katsoi, ettei tällaista toimenpidettä voida hyväksyä mainitun päätöksen 3 artiklan nojalla, koska terästeollisuusyrityksen alueella sijaitsevia teitä ja aukioita ei voida pitää artiklassa mainittuina "laitoksina".

Komissio päätti olla vastustamatta suunnitellun tuen loppuosaa, jonka määrä oli 23,94 miljardia Italian liiraa.

II

Komissio kehotti Italian hallitusta esittämään menettelyn aloittamista koskevat huomautuksensa ja ilmoitti menettelyn aloittamisesta muille jäsenvaltioille ja asianomaisille julkaisemalla päätöksen menettelyn aloittamisesta.

Ison-Britannian terästuottajien liitto BISPA (the British Iron and Steel Producers Association) ilmoitti komissiolle kirjeellä 17 päivältä lokakuuta 1996 huomautuksensa, jotka toimitettiin edelleen Italian viranomaisille kirjeellä 23 päivältä joulukuuta 1996.

Huomautuksissaan BISPA ilmoittaa kannattavansa komission päätöstä menettelyn aloittamisesta ja toteaa, että etenkin vuosina 1991–1992 käyttöön otetuille laitoksille myönnettävää tukea ei pitäisi hyväksyä, koska niitä koskevat ympäristönsuojelunormit olivat tulleet voimaan jo vuonna 1990. Teollisuusalueen katujen ja aukoiden

⁽¹⁾ EYVL L 338, 28.12.1996, s. 42⁽²⁾ EYVL C 273, 19.9.1996, s. 4

päällystämisen ei ole terästukisääntöjen 3 artiklassa tarkoitettua tukea laitokselle, koska komission aikaisemman tulkinnan mukaan kyseisessä artiklassa "laitoksilla" tarkoitetaan ainoastaan koneita ja kalustoa.

BISPA kehotti komissiota julistamaan kyseiset tuet hiilen ja teräksen yhteismarkkinoille EHTY:n perustamissopimuksen 4 artiklan c alakohdan nojalla soveltumattomaksi.

III

Vastauksena menettelyn aloittamiseen sekä kolmansien osapuolten esittämiin huomautuksiin ja saatuaan tiedon komission päätöksestä Italian hallitus määritteli uudelleen kirjeessä 20 päivältä lokakuuta 1997 kyseiseen ilmoitukseen sisältyneet tukikelpoiset investoinnit ja suunnitellut tuet. Italian hallitus ilmoitti ensiksi peruuttavansa ne yhteensä 14 miljardin Italian liiran tuet, joiden osalta komissio oli aloittanut menettelyn, ja toiseksi pyysi lupaa 7,2 miljardin Italian liiran investoinneille, joita komissio ei vastustanut päätöksessä menettelyn aloittamisesta.

Komissiolle toimitetuista tiedoista ilmenee toisaalta, että osa ilmoitetuista investoinneista mahdollistaa ympäristönsuojelun tason huomattavan parantamisen. Tämä koskee erityisesti jätevesien puhdistamiseen tarkoitettua Still-laitteistoa (NH_3 5 mg/l ja H_2S 0,2 mg/l, kun Italian lainsäädännössä vahvistettu raja-arvo on edellisen osalta 15 mg/l ja jälkimmäisen 1 mg/l) sekä sintrauslaitteiden primaarista pölynpoistoa (pölyä 25 mg/m³ ja 250 mg/m³, kun Italian sääntöjen mukaiset raja-arvot ovat 50 ja 400).

Tämän vuoksi Italian hallitus pyysi lupaa myöntää tukea 7,2 miljardia Italian liiraa niihin ympäristönsuojelutoimenpiteisiin, joita komissio ei ollut vastustanut menettelyn aloittamisen yhteydessä. Näiden toimenpiteiden kustannukset olivat yhteensä 23,94 miljardia liiraa⁽¹⁾.

Komissio huomauttaa, että kun terästeollisuusyritys päättää noudattaa tiukempia ympäristönsuojelustandardeja kuin mitä asianomainen kansallinen lainsäädäntö edellyttää, se voi saada ympäristönsuojeluun myönnettävää valtiontukea koskeissa yhteisön suuntaviivoissa tarkoitettua lisätukea vain jos se osoittaa muun muassa päättäneensä noudattaa lisäinvestointeja edellyttäviä tiukempia standardeja vapaaehtoisesti ja jos se todistaa, että on olemassa myös edullisempi ratkaisu, joka täyttää ympäristönsuojelua koskevat kansalliset vähimmäissäännökset.

Toisaalta Italian esittämän laskutavan mukaan yhteisön suuntaviivoissa tarkoitettu lisätuki lasketaan ympäristönsuojeluinvestointien kokonaismäärän perusteella, mutta komissio katsoo, että suuntaviivojen mukaan kyseistä lisätukea voidaan soveltaa ainoastaan ympäristönsuojeluinves-

tointien siihen osaan, joka tarvitaan kansalliset vähimmäisstandardit ylittävän tason saavuttamiseen.

Komission saamien tietojen mukaan kyseisessä tapauksessa yritys on käyttänyt yhteensä 17,2 miljardia liiraa investointeihin, joiden ansiosta sen ympäristönsuojelutoimien taso ylittää Italian ympäristönsuojelulainsäädännön edellyttämän vähimmäistason. Tällaisia toimenpiteitä ovat muun muassa pölyn poisto sintrauslaitteista, minkä kustannukset olivat 1,5 miljardin liiran sijasta 8 miljardia, koksintuotannossa käytettävien ekologisten laitteiden hankinta, varatun 2 miljardin sijasta 9 miljardia liiraa, ekologisten laitteiden hankinta pölyn poistamiseksi valmistus- ja kuljetushihnoista sekä hiilen ja muiden mineraalien varastointitilojen hankinta (1 miljardin liiran lisäinvestoinnit), sekä tuotantoprosessin yhteydessä syntyvän jäteveden NH_3 -pitoisuuksien alentaminen (800 miljoonan liiran lisäinvestoinnit).

Huomattavia lisäkustannuksia, jotka aiheutuvat lainsäädäntöön perustuvat vähimmäisnormit ylittävistä ympäristönsuojeluinvestoinneista, voidaan perustella tässä tapauksessa lähinnä sillä, että kyseinen terästeollisuusyritys sijaitsee keskellä Triesten kaupungin asuttua keskusta, minkä vuoksi Servola on toteuttanut huomattavasti suurempia ympäristönsuojeluinvestointeja kuin voimassa olevan ympäristönsuojelulainsäädännön perusteella olisi ollut välttämätöntä.

Edellä esitetyn perusteella voidaan päätellä, että vaikka Servola olisi voinut käyttää suurimman osan ilmoitetuista investoinneista täyttääkseen Italian ympäristölainsäädännön vaatimukset, ehdotetun tuen määrää ei silti voida hyväksyä. Toisin kuin Italian viranomaiset ehdottavat, lisätuen osalta ei voida ottaa huomioon investointien kokonaismäärää vaan ainoastaan se osa, joka aiheutuu vähimmäisstandardit ylittävistä investoinneista. Valtiontuki voi siis olla yhteensä enintään 6,171 miljardia Italian liiraa toisin sanoen 5,160 miljardia (mikä on 30 prosenttia 17,2 miljardin liiran investoinneista) sekä 1,011 miljardia (mikä on 15 prosenttia jäljellä olevista 6,740 miljardin liiran investoinneista).

Lopuksi komissio huomauttaa, että kyseisessä tapauksessa ei voida hyväksyä lisätuen myöntämistä millään muullaakaan perusteella. Tässä tarkoitetaan erityisesti pk-yrityksille myönnettävää lisätukea, jota ei voida hyväksyä, koska 31 päivänä joulukuuta 1997 Servolan palveluksessa oli 746 työntekijää.

IV

Komissio ottaa huomioon Italian viranomaisten lopullisen päätöksen peruuttaa tuki, jota komissio vastusti päätöksessä menettelyn aloittamisesta. Sen vuoksi tämä

⁽¹⁾ Alkuperäinen suunnitelma 37 940
Investoinnit, jotka eivät ole tukikelpoisia - 14 000
Yhteensä = 23 940

päätös koskee ainoastaan suunniteltua muuta julkista rahoitustukea, jota komissio ei ole vastustanut, koska se todetaan ilmoittamisen yhteydessä voimassa olevien yhteisön ympäristöstandardien mukaiseksi.

ON TEHNYT TÄMÄN PÄÄTÖKSEN:

1 artikla

Valtiontuki ympäristönsuojeluinvestointitoimille, jonka Friuli-Venezia Giulian alue aikoo myöntää Servola SpA:lle, soveltuu hiilen ja teräksen yhteismarkkinoille 6,171 miljardin Italian liiran enimmäismäärään saakka.

2 artikla

Italian on ilmoitettava komissiolle kahden kuukauden kuluessa tämän päätöksen tiedoksiantamisesta, kuinka paljon tukea se on myöntänyt Servola SpA:lle, jotta komissio voi tarkistaa, ettei hyväksyttyä tukimäärää ole ylitetty.

3 artikla

Tämä päätös on osoitettu Italian tasavallalle.

Tehty Brysselissä 1 päivänä heinäkuuta 1998.

Komission puolesta

Karel VAN MIERT

Komission jäsen